

Arrest

nr. 295 489 van 13 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit het dorp Aziz Khan Kas Amin Abad, gelegen in het district Qarghay van de provincie Laghman. U bent een Pashtoun en soennitisch moslim. U liep school tot u dertien à veertien jaar was en u ging naar de madrassa vanaf de leeftijd van veertien of vijftien jaar tot een week voor uw vertrek.

Tijdens uw tijd in de madrassa, kwamen elke woensdag twee personen, een mullah en een imam, naar de madrassa om toespraken te houden over de jihad en op het einde vroegen ze wie er met hen wou meegaan naar een grotere madrassa. Elke week gingen vier of vijf jongens met hen mee. Op een dag

werden er twee van hen dood teruggebracht, waarbij de mullah aangaf dat ze omgekomen waren in een gevecht tussen de overheid en de taliban onderweg naar de grotere madrassa.

De woensdag nadat die twee jongens dood werden teruggebracht, zei de mullah dat het tijd was dat u zich aansloot bij hen en hij vroeg of u wou meegaan met hen. U zei dat u het zou overleggen met uw familie. Een week later benaderde hij u opnieuw met hetzelfde verzoek. U zei dat u het nog niet had overlegd met uw gezin, maar dat u dat nu wel zou doen. U ging naar huis en vertelde uw moeder en broer I. (...) wat er was gebeurd. Zij vonden de mullah verdacht en daarom ging uw broer naar een groot huis, tien minuten verder van uw huis, waar veel legertanks aanwezig waren. Hij vroeg de militairen om een onderzoek te starten naar de mullah en naar wat er is gebeurd met alle andere jongens die meegingen met hen onder het mom van in een grote madrassa te kunnen studeren. Op het moment dat uw broer bij het leger was, ging u nog één keer naar de madrassa. Daar vertelde u uw klasgenoten dat uw broer naar de militairen was gegaan om een onderzoek te openen naar de mullah. Toen de mullah een week later op woensdag terugkwam, stonden de militairen hem op te wachten. Ze arresteerden en verhoorden hem. Hieruit bleek dat hij een talibanlid was, die jongeren ronselde voor de taliban en dat de twee jongens die dood werden teruggebracht naar het dorp omgekomen waren terwijl ze aan het vechten waren voor de taliban.

De qari van uw madrassa was in tussentijd via uw klasgenoten te weten gekomen dat u informatie had doorgegeven aan de overheid en hij bleek ook een talibanlid te zijn. Daarom deelde hij deze informatie over u met de andere talibanleden. De dag na de arrestatie kwamen drie talibanleden naar uw huis en uw moeder deed de deur open. Ze zeiden tegen haar dat uw qari had gezegd dat u informatie over hen had gegeven aan de overheid en dat u daarom moest meekomen met hen. Ofwel zou u op zware wijze worden gestraft, ofwel zou u zichzelf moeten opblazen nabij het leger. Uw moeder loog dat u niet thuis was en ze gingen weer weg. De dag erna kwamen ze voor een tweede keer, waarbij ze hun verzoek herhaalden. Uw moeder zei opnieuw dat u niet thuis was en ze gingen weer weg. De dag erna hebt u besloten om naar uw maternale oom te gaan in uw dorp. Die dag kwamen de taliban voor een derde keer naar uw huis om hun verzoek te herhalen. Ze zeiden tegen uw moeder dat ze zouden blijven komen totdat u zou meegaan met hen. U overnachtte bij uw oom en de dag erna bent u vertrokken uit Afghanistan.

U vertrok in januari 2021 en bent acht maanden onderweg geweest. U arriveerde op 28 oktober 2021 in België, waar u op 29 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Sinds uw vertrek komen de taliban elke maand één of twee keer vragen waar u bent. Daarom verblijven uw moeder en de kinderen van uw broer soms in jullie eigen huis en soms in het huis van uw maternale oom. U vernam in december 2021 dat de taliban uw broer hebben meegenomen omwille van uw problemen met hen. U heeft sindsdien geen informatie over hem.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: uw taskara en een brief van de maliks over uw problemen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest gedood te worden door de taliban indien u zou moeten terugkeren naar Afghanistan omdat u informatie hebt doorgegeven over de taliban aan de overheid en de taliban u daardoor hebben bedreigd.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS meent immers dat er omwille van volgende pertinente redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Ten eerste, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS, alsook uw onderlinge verklaringen bij het CGVS tegenstrijdig waren wat betreft de pogingen van de taliban om u te rekruteren. Bij de DVZ gaf u immers aan dat gedurende de tijd dat u studeerde aan de madrassa in uw dorp, er elke woensdag twee buitenstaanders kwamen om jihad te prediken en op het einde vroegen ze telkens wie er mee wou gaan met hen. Daar verklaarde u tevens dat deze buitenstaanders, die later talibanleden bleken te zijn, u tweemaal hadden gevraagd om met hen mee te gaan, doch dat u beide keren had gezegd dat u het zou overleggen met uw familie. Bij de DVZ verklaarde u dan ook dat de taliban u nog een derde keer hadden benaderd om te vragen of u zich

bij hen wou voegen (Vragenlijst CGVS, d.d. 02/03/2022, vraagnr. 3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde u dit verhaal aanvankelijk, daar u vermeldde dat de taliban u twee weken op rij vroegen om met hen mee te gaan, doch dat u beide keren had gezegd dat u het eerst wou overleggen met uw familie. Toen kwamen ze de volgende week opnieuw naar u om het te vragen en op dat moment zei u tegen hen dat u nog een week nodig had om te overleggen met uw familie (NPO, p. 11). Wanneer later tijdens het persoonlijk onderhoud verwarring ontstond over het precieze aantal keren dat de taliban u hebben aangesproken met de vraag om met hen mee te gaan, gaf u stellig aan dat ze dit slechts twee keer hebben gevraagd (NPO, p. 17-18). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, gaf u aan dat u gezegd had dat ze dit tweemaal aan u hebben gevraagd (NPO, p. 27). Hiermee verklaarde u uw tegenstrijdige verklaringen niet, doch ontkende ze louter. Uw gebrek aan degelijke verklaring in dit verband kan het CGVS derhalve niet overtuigen. Deze ernstige tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze. Gelet op het essentiële belang van de rekruteringspogingen van de taliban voor uw asielrelaas – de rekruteringspogingen van de taliban vormden namelijk de aanleiding voor uw beslissing om aan uw moeder en broer te vertellen dat er buitenstaanders naar de madrassa kwamen en dat ze u vroegen om mee te gaan met hen, waarop uw broer besloot om met deze informatie naar het Afghaanse nationale leger (ANA) te gaan, wat dan weer de oorzaak vormde van de bedreigingen van de taliban jegens u (zie infra.) – kan redelijkerwijze worden verwacht dat u consistente verklaringen hieromtrent zou afleggen doorheen de procedure. U hebt nagelaten dergelijke eensluidende verklaringen af te leggen.

Ten tweede, zijn uw verklaringen dat niemand in uw dorp wist dat de twee buitenstaanders die elke woensdag kwamen prediken over de jihad talibanleden waren weinig aannemelijk. Zo verklaarde u bij het CGVS dat de twee buitenstaanders die elke week kwamen prediken in de madrassa (NPO, p. 10, 13, 14 & 15) talibanleden bleken te zijn (NPO, p. 11, 14, 16 & 17) en dat hetzelfde gold voor het merendeel van de leerkrachten van de madrassa, waaronder ook de directeur en de qari waarvan u les kreeg (NPO, p. 13, 15, 21 & 24). Geen enkele dorpeling was hiervan op de hoogte tot op het moment van de arrestatie van de mullah door het ANA (NPO, p. 11, 13, 14, 16, 17 & 21). U gaf in dit verband nog aan dat niemand in het dorp zich vragen stelde bij het gegeven dat die jongens niet meer levend terugkwamen, en dat zelfs de families van deze jongens zich hier geen vragen bij stelden omdat zij gewoon aannamen dat hun kinderen studeerden in een andere, grote madrassa omdat de mullah dit hen zo had voorgehouden (NPO, p. 17). Het gegeven dat niemand in uw dorp wist dat deze buitenstaanders die wekelijks de jihad kwamen prediken in de madrassa tot de taliban behoorden, en de families wiens jongens werden meegenomen zich hierover zelfs geen vragen stelden, is echter weinig plausibel in de door u geschetste context. Tijdens het persoonlijk onderhoud haalde u meermaals aan dat er elke woensdag twee buitenstaanders naar de madrassa kwamen, een mullah en een andere Islamitische geleerde die hem steunde. De mullah predikte elke woensdag over de jihad (NPO, p. 10, 13, 14 & 15). U kon niet precies aangeven wanneer ze voor de eerste keer kwamen, doch wist u wel te vertellen dat dit al heel lang aan de gang was. In dit verband verklaarde u ook dat u studeerde in een grote madrassa met ongeveer 600 studenten (NPO, p. 13). U verklaarde eveneens dat de mullah elke woensdag op het einde van zijn toespraken vroeg wie er wou meegaan met hen naar een grotere madrassa om daar te studeren (NPO, p. 10, 11, 13, 14 & 15). Elke week gingen vier of vijf jongens mee (NPO, p. 9, 10, 16, 18 & 19), doch u hebt niemand van hen ooit nog teruggezien (NPO, p. 17 & 21). U verklaarde wel dat er twee jongens waren die meegingen met de taliban en dat zij dood werden teruggebracht. De mullah en de andere geleerde zeiden dat die twee jongens waren omgekomen in een gevecht tussen de taliban en de overheid onderweg naar de grote madrassa (NPO, p. 10, 17, 18 & 22). U verklaarde tijdens het persoonlijke onderhoud dan ook nog dat u en uw medestudenten bedenkingen hadden bij de mullah en de geleerde en dachten dat ze mogelijks banden hadden met de taliban (NPO, p. 14, 16 & 21) omdat er voordien nooit iemand had gesproken over de jihad en de mullah dit – volgens uw verklaringen – constant deed (NPO, p. 14). Aangezien de mullah elke week in de madrassa over de jihad predikte, dit al heel lang aan de gang was, de studenten dit vreemd vonden, dit een grote madrassa van 600 studenten betrof, en er elke week vier of vijf jongens met hen meegingen maar niemand van hen terugkeerde (zie supra.), is het dan ook weinig waarschijnlijk dat noch de dorpelingen, noch de families van de jongens die door hen werden meegenomen (en dood werden teruggebracht) bedenkingen zouden gehad hebben bij wat er gebeurde in deze madrassa. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer er plots – gezien dit voorheen volgens u nooit gebeurde (zie supra.) – wekelijks over de jihad gepredikt werd in de madrassa door de mullah, er elke week vier of vijf jongens meegingen met hem, en deze nadien nooit meer werden teruggezien, dit wat teweeg zou gebracht hebben in uw dorp (NPO, p. 17). De onwetendheid van de dorpelingen over de rekrutering in de madrassa door de taliban, valt daarenboven moeilijk te rijmen met de informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (zie blauwe map). Uit deze informatie blijkt immers dat Laghman in de periode voor uw vertrek uit Afghanistan gekenmerkt werd door een sterke aanwezigheid van de taliban en dat rekrutering in de madrassa één van hun modus operandi

was. Zo wordt er vermeld dat de taliban in het naburig Alingar district nieuwe strijders rekruteerden via moskeeën, madrassas en scholen, onder vrienden en verwanten (EASO, Afghanistan Security Situation Update: Country of Origin Information Report, September 2021, p. 95-97). Dit maakt het des te onwaarschijnlijker dat niemand in uw dorp, buiten u en uw medestudenten – al waren jullie dit ook allesbehalve zeker –, de mullah en de geleerde ervan zouden verdacht hebben talibanleden te zijn. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten derde, dient te worden opgemerkt dat uw eigen gedrag in het kader van het prediken van de jihad en de pogingen van de taliban om u te rekruteren weinig plausibel is in de door u geschetste context. U gaf aan dat de taliban elke woensdag kwamen prediken in de madrassa en dat ze elke week vroegen wie er met hen wou meegaan naar een grotere madrassa om daar te studeren (zie supra.). U verklaarde dat de taliban u persoonlijk tot tweemaal toe hebben gevraagd om mee te gaan met hen (NPO, p. 11, 17 & 18). Desalniettemin verklaarde u bij het CGVS dat u omtrent het prediken van de jihad op geen enkel moment iets hebt verteld aan uw gezin (NPO, p. 21). U hebt de eerste rekruteringspoging van de taliban evenmin vermeld tegen uw gezin, doch nam hen pas in vertrouwen vanaf de tweede poging van de taliban om u te rekruteren (NPO, p. 11, 18, 19 & 21). Dergelijk gedrag is bijzonder vreemd en weinig logisch, gelet op de door u geschetste context. Zo had u naar eigen zeggen uw bedenkingen bij de mullah en de imam die kwamen prediken in de madrassa en verdacht u er hen nota bene van banden met de taliban te hebben, doch u was hiervan niet zeker (NPO, p. 14, 16 & 21). Uit uw verklaringen bleek tevens dat als u zou ingegaan zijn op de vraag van de taliban om mee te gaan met hen, dit verstrekkende gevolgen voor u zou kunnen inhouden. U verklaarde namelijk dat u geen enkele jongen die was meegegaan met de taliban ooit had teruggezien (NPO, p. 17 & 21), buiten twee jongens die dood waren teruggebracht nadat ze waren meegegaan met de mullah en de geleerde (NPO, p. 10, 17, 18 & 22). Gelet op deze context is het bijzonder frappant dat u niks over het prediken van de jihad – hoewel dit al zeer lang aan de gang was (zie supra.) –, noch over de eerste rekruteringspoging van de taliban hebt verteld aan uw moeder en broer. Redelijkerwijze kan er immers net verwacht worden dat u, gezien u bedenkingen had bij de twee buitenstaanders die wekelijks de jihad kwamen prediken in de madrassa en u zich bewust was van de verstrekkende gevolgen van rekrutering door de taliban, hierover zo snel mogelijk met uw moeder en uw broer zou overlegd hebben. Wanneer u werd gevraagd om welke reden u uw familie nooit vertelde over het prediken van de jihad in de madrassa, en waarom u hen pas inlichtte bij de tweede rekruteringspoging van de taliban, kwam u niet verder dan te zeggen dat u niet wou meegaan met de taliban, dat uw familie dit ook nooit zou hebben toegestaan en dat u hen daarom niet eerder in vertrouwen hebt genomen (NPO, p. 21). Het loutere gegeven dat u niet wou meegaan met de taliban en uw familie dit nooit zou toegestaan hebben, biedt echter geen verklaring om welke reden u naliet hen hierover in te lichten. De vaststelling dat het bijzonder vreemd en weinig logisch is dat u zo lang talmde om uw moeder en uw broer in te lichten over het prediken van de jihad in de madrassa door de mullah en de imam, en u naliet hen te informeren over de eerste rekruteringspoging van de taliban, ondermijnt dan ook verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vierde, dient te worden opgemerkt dat uw gedrag na het informeren van de overheid over de mullah in de madrassa bijzonder risicovol en weinig logisch is. Nadat de taliban elke woensdag kwamen prediken in de madrassa over de jihad en nadat ze u tot tweemaal toe hadden gevraagd om met hen mee te gaan, hebt u uw moeder en uw broer ingelicht over deze zaken (NPO, p. 11 & 21). U had uw bedenkingen bij de mullah die kwam prediken en dacht dat hij misschien banden met de taliban had (NPO, p. 14, 16 & 21). Uw moeder en broer vonden de situatie ook verdacht, aangezien er al zoveel jongens waren meegegaan met hen en niemand levend terugkwam, des te meer daar er net twee jongens dood waren teruggebracht naar uw dorp. Ze vonden dat er iets mis was met de mullah (NPO, p. 11 & 21). Daarom besloot uw broer de dag nadat u vertelde wat er gaande was, naar een groot huis – op tien minuten wandelafstand van uw huis, waar er veel legertanks aanwezig waren – te gaan om het ANA te verwittigen van de aanwezigheid van de mullah in de madrassa en om te vragen om een onderzoek op te starten naar hem en naar wat er gebeurd is met de jongens die meegingen met hem naar de grotere madrassa (NPO, p. 11 & 21-22). De dag erna ging u nog één keer naar de madrassa en daar vertelde u aan uw klasgenoten dat uw broer naar het leger was gegaan om informatie te delen en te vergaren over de mullah (NPO, p. 11 & 23). Het gegeven dat u dit zou gaan rondbazuinen in de madrassa is bijzonder risicovol en weinig logisch in de door u geschetste context. Aangezien u de mullah die over de jihad kwam prediken in de madrassa ervan verdacht tot de taliban te behoren, uw broer omwille hiervan het leger had ingeschakeld om een onderzoek uit te voeren naar hem, en u zich bewust was van de ernstige gevolgen voor personen indien ze geassocieerd werden met de overheid – u gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat personen die banden hadden met de overheid sowieso gedood werden door de taliban (NPO, p. 10) –, kan er immers redelijkerwijze verwacht dat u niet meer zou teruggekeerd zijn naar de madrassa waar deze mullah actief was, dat u dit zou verzwegen hebben, en dat u dit al zeker niet zou gaan rondbazuinen zijn onder uw medestudenten waarvan al vast een deel openstond voor het gedachtegoed van de mullah, u gaf immers aan dat er elke week 4 à 5 van hen met

de mullah meegingen (zie supra.). De uitleg die u hiervoor verschaftte, nl. dat u uw klasgenoten wou informeren en dat ze moesten weten wat het probleem was met de mullah zodat ze niet met hem zouden meegaan (NPO, p. 24), staat niet in verhouding tot het bijzonder grote risico dat u hierdoor nam voor u en uw familie en overtuigt het CGVS niet. Bijgevolg ondermijnt deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten vijfde, het gedrag van de taliban voor uw vertrek in het kader van hun bedreigingen jegens u nadat u informatie had gedeeld met uw broer over hen, die op zijn beurt deze informatie deelde met de overheid is weinig doortastend en aldus weinig logisch in de door u geschetste context. Nadat aan het licht was gekomen dat u informatie over de mullah had doorgegeven aan het ANA via de tussenkomst van uw broer, kwamen de taliban met drie leden naar uw huis om te vragen waar u was, tot driemaal toe (NPO, p. 11 & 23). De eerste keer was drie of vier dagen voor uw vertrek (NPO, p. 11). Ze zeiden dat uw qari hen had ingelicht over het gegeven dat u informatie had doorgegeven aan de overheid, dat de mullah was gearresteerd door het leger door uw fout en dat u hun grote plannen op die manier had gedwarsboemd (NPO, p. 11, 23 & 24). Ze zeiden tegen uw moeder dat u moest meekomen met hen en dat u dan ofwel zwaar gestraft zou worden door hen, ofwel een vest met bommen moest dragen om een zelfmoordactie te volbrengen nabij het ANA (NPO, p. 20 & 24). Uw moeder zei dat u niet thuis was en de taliban gingen weer weg (NPO, p. 25). De dag erna kwamen de taliban opnieuw langs, ze formuleerden dezelfde eisen, doch gingen opnieuw weg wanneer uw moeder zei dat u niet thuis was (NPO, p. 11, 23 & 25). Toen besloot u om naar het huis van uw maternale oom te gaan. De dag nadien, als u bij uw maternale oom was, kwamen de taliban voor een derde keer naar uw huis om dezelfde eisen te formuleren en gingen ze opnieuw weg toen bleek dat u niet thuis was (NPO, p. 11, 23 & 25). Op geen enkele van de drie momenten dat de taliban langskwamen om naar u te vragen voor uw vertrek, hebben ze jullie huis dus doorzocht, noch is er buiten praten iets anders gebeurd. Ze zouden aan uw moeder wel te kennen hebben gegeven dat ze zouden blijven langskomen totdat u met hen zou meegaan (NPO, p. 25). Deze vrijblijvende houding van de taliban, waarbij ze voor uw vertrek nalieten jullie huis te doorzoeken hoewel u meermaals niet op hun eisen was ingegaan, strookt niet met de door u geschetste context. U verklaarde immers dat mensen die banden hadden met de overheid gedood werden door de taliban (zie supra.). Deze harde aanpak van de taliban ten opzichte van mensen die hen tegenwerken wordt ook bevestigd door de landeninformatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; ODI, Rethinking armed group control: Towards a new conceptual framework, working paper, April 2022, p. 29). Er kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat de taliban, wanneer u en uw familie door hen verantwoordelijk werden geacht voor de arrestatie van een mullah, die strijders rekruteerde, omdat jullie over hem informatie hadden doorspeeld aan de overheid, en jullie hierdoor grote plannen van de taliban zouden gedwarsboemd hebben, voor uw vertrek op een meer doortastende wijze te werk zouden gegaan zijn om wraak te nemen jegens u en uw familie. De vaststelling dat het bijzonder vreemd is dat de taliban zich zo vrijblijvend hebben opgesteld in uw geval haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dan ook compleet onderuit.

Tenslotte, wordt uw asielrelaas verder ondermijnd door een grove omissie in uw verklaringen bij de DVZ wat betreft de ontvoering van uw broer. Zo beperkte u zich bij de DVZ tot de verklaringen dat u tot driemaal toe werd gerekruteerd door twee buitenstaanders in de madrassa, dat uw broer informatie hieromtrent had doorgegeven aan het ANA, dat u dit had verteld op de madrassa, dat het ANA de mullah die kwam prediken in de madrassa arresteerde, dat hij een talibanlid bleek te zijn, en dat uw qari u ervan beschuldigde een spion van de overheid te zijn en u daarom bedreigde (CGVS vragenlijst, d.d. 02/03/2022, vraagnr. 3.5). U hebt echter nagelaten ook maar iets te vermelden over het feit dat uw broer na uw vertrek werd meegenomen door de taliban omwille van uw problemen. Nochtans was u volgens uw verklaringen bij het CGVS reeds voor het moment van uw DVZ interview op de hoogte van deze ontvoering (NPO, p. 6-7). Wanneer u met deze omissie werd geconfronteerd, gaf u aan dat u bij de DVZ niet hebt vermeld dat uw broer was meegenomen door de taliban omdat ze dit niet specifiek gevraagd hadden (NPO, p. 27). Deze verschoning kan het CGVS geenszins overtuigen, gezien uit het verslag van uw verklaringen bij de DVZ wel degelijk blijkt dat er werd gepeild naar de huidige woonplaats van uw broer, maar toen hebt u gewoon aangegeven dat hij nog in uw dorp verbleef (Verklaring DVZ, d.d. 09/12/2021, p. 9). Deze flagrante omissie wat betreft de ontvoering van uw broer doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Van een verzoeker om internationale bescherming mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten, en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt van bij het eerste

interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara zegt hoogstens iets over uw identiteit en die wordt hier niet in vraag gesteld. Er kan wat betreft de door u voorgelegde brief van de maliks nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dit document verder relativeert.

U maakte via uw advocaat nog enkele opmerkingen over omtrent uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Deze opmerkingen worden aanvaard maar wijzigen op zich niets aan voorgaande vaststellingen.

Er dient geconcludeerd te worden dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. U bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève of dat u er een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag

was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-

leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLEED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U liet na bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name

een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie.

De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te

garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden. Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien

brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U verwijst naar uw verblijf in België en dat de taliban hierdoor mogelijks zouden denken dat u ongelovig zou zijn geworden, dat u niet meer zou bidden, dat u zich niet meer zou reinigen en dat u hier met andere ongelovige mensen samenwoont (NPO, p. 27). Voorts verklaart u dat u zich hier vrij voelt, dat de mensenrechten hier gerespecteerd worden, en dat u hier kan doen wat u wil (CGVS, pg. 27). Er moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Wat betreft uw verklaring dat de taliban u ervan zouden verdenken ongelovig te zijn omwille van uw verblijf in België moet vooreerst worden opgemerkt dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat u effectief ongelovig zou zijn geworden. Evenmin kon u op concrete wijze toelichten waarom de taliban bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zouden denken dat u ongelovig bent geworden (NPO, p. 27). Dit vormt dan ook louter een blote bewering. Wat betreft uw bewering dat u zich hier vrij voelt, dat de mensenrechten hier gerespecteerd worden en dat u hier kan doen wat u wil, moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont echter op geen enkele manier aan dat uw ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er dan ook niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen "48 tot en met 48/7" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen "1 tot 4" van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het "algemene beginsel van behoorlijk bestuur en van zorgplicht" en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht wordt gesteld dat in haar hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

2.2.3. De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoekende partij vervolgd te worden door de taliban die haar ervan beschuldigden informatie over hen te hebben gegeven aan de overheid nadat ze getracht hadden haar te rekruteren (notities CGVS, p. 10-11).

2.2.5. De Raad duidt er evenwel op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij haar problemen met de taliban niet aannemelijk maakt en dit doordat:

- (i) haar verklaringen bij de DVZ en het CGVS, alsook haar onderlinge verklaringen bij het CGVS tegenstrijdig zijn wat betreft de pogingen van de taliban om haar te rekruteren;
- (ii) haar verklaringen dat niemand in haar dorp wist dat de twee buitenstaanders die elke woensdag kwamen prediken over de jihad talibanleden waren weinig aannemelijk zijn in de door haar geschetste context;
- (iii) haar eigen gedrag in het kader van het prediken van de jihad en de pogingen van de taliban om haar te rekruteren weinig plausibel is in de door haar geschetste context;
- (iv) ook haar gedrag na het informeren van de overheid over de mullah in de madrassa bijzonder risicovol en weinig logisch is;
- (v) voorts het gedrag van de taliban voor haar vertrek in het kader van hun bedreigingen jegens haar nadat zij informatie had gedeeld met haar broer over hen, die op zijn beurt deze informatie deelde met de overheid weinig doortastend is en aldus weinig logisch is in de door haar geschetste context; en,
- (vi) haar verklaringen bij de DVZ een grove omissie bevatten wat betreft de ontvoering van haar broer, nu zij er niets vermeldde over het feit dat haar broer na haar vertrek werd meegenomen door de taliban omwille van haar problemen terwijl zij nochtans volgens haar verklaringen bij het CGVS reeds voor het moment van haar interview bij de DVZ op de hoogte was van deze ontvoering.

Uit wat volgt blijkt dat door verzoekende partij geen overtuigende argumenten worden aangebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

2.2.6. Vooreerst oordeelt de Raad dat verzoekende partij niet kan volstaan met een verwijzing naar haar ongeschoolde profiel om haar inconsistente en onaannemelijke verklaringen over deze problemen te

verklaren. Immers kan niet worden ingezien hoe haar (gebrek aan) scholing haar zou verhinderen de door haar meegemaakte feiten die de aanleiding vormden van haar vertrek uit Afghanistan op een correcte en eenduidige wijze weer te geven. Ook van een persoon met een geringe opleiding kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij correcte verklaringen kan afleggen wanneer bevraagd naar de door hem aangehaalde elementen en feiten omwille waarvan hij stelt een terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij tot haar 13 à 14 jaar naar school ging en nadien tot een week voor haar vertrek uit Afghanistan les volgde aan de madrassa.

2.2.7. Verder kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij het onredelijk lijkt te vinden dat de verklaringen die zij aflegde bij het Commissariaat-generaal vergeleken worden met deze die zij aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat haar verweten wordt bepaalde zaken bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet of anders te hebben vermeld.

De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak in moeilijke omstandigheden plaatsvindt (lawaaï, meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en dat verzoekers onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot een zeer algemene kritiek op de wijze waarop interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken vaak zouden verlopen, doch zonder *in concreto* aan te tonen dat zij ten gevolge van de omstandigheden waarin haar interview verliep niet de mogelijkheid had om op een correcte wijze weer te geven hoe vaak de taliban haar had proberen te rekruteren en de ontvoering van haar broer na haar vertrek te vermelden. Zij maakt op geen enkele manier aannemelijk dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken in nefaste omstandigheden zou zijn verlopen, temeer nu zij bij de aanvang van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal aangaf dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken “goed” was verlopen en dat haar verklaringen achteraf aan haar in het Pashtou werden voorgelezen (notities CGVS, p. 2).

Verder voert verzoekende partij nog op algemene wijze aan dat veel verzoekers ten tijde van hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog niet over een advocaat beschikken en daardoor het belang van hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet beseffen. De Raad wijst er evenwel op dat geen enkele wet of rechtsregel voorziet in de aanwezigheid van een advocaat wanneer een verzoeker om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaring aflegt. Er is dan ook geen enkele reden om de verklaring van verzoekende partij afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken om deze reden buiten beschouwing te houden. Verder wijst de Raad erop dat bij aanvang van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij de noodzaak werd medegedeeld dat zij de vragen zo correct mogelijk moet beantwoorden en dit met alle bewijselementen waarover zij beschikt, evenals de risico's die zij loopt indien deze raadgevingen niet worden opgevolgd (administratief dossier, stuk 8, map DVZ, vragenlijst CGVS, “*Voorafgaand advies*”). Daar verzoekende partij dit document heeft ondertekend, kan worden vastgesteld dat zij perfect op de hoogte was van het feit dat het afleggen van leugenachtige en onvolledige verklaringen een terugleiding naar haar land kon impliceren. Bovendien toont verzoekende partij niet aan hoe de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken weergegeven versie van haar asielrelaas anders zou kunnen zijn geweest door de aanwezigheid van een raadsman.

Daarnaast benadrukt de Raad dat ondanks het feit dat de bij de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van een verzoeker mag worden verwacht dat hij de essentiële elementen uit zijn asielrelaas meedeelt en dit op een accurate wijze. De Raad herhaalt hierbij dat verzoekende partij bij de aanvang van haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gewezen op de noodzaak om de vragen zo correct mogelijk te beantwoorden. Verder blijkt nergens uit deze vragenlijst dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst bij vraag 3.5 de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen waarbij duidelijk werd gevraagd naar een overzicht van de belangrijkste feiten. Een loutere verwijzing naar de korte duur van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken

vormt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid in haar opeenvolgende verklaringen omtrent het aantal rekruteringspogingen door de taliban, noch voor de vaststelling dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nergens gewag maakte van de ontvoering van haar broer na haar vertrek. Er dient bovendien wat betreft het niet vermelden van de ontvoering van haar broer bij de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien tevens te worden onderstreept dat tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk gepeild werd naar de huidige woonplaats van haar broer, waarop verzoekende partij gewoon aangaf dat hij nog in haar dorp verbleef (administratief dossier, stuk 8, verklaring DVZ, vraag 17). Zij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij tijdens dit interview de kans niet zou hebben gehad om de ontvoering van haar broer te vermelden.

2.2.8. Verder meent de Raad dat verzoekende partij evenmin een ander licht werpt op het onaannemelijke karakter van haar verklaringen dat niemand in haar dorp wist dat de twee buitenstaanders die elke woensdag kwamen prediken over de jihad talibanleden waren. Zoals ook opgemerkt in de bestreden beslissing, gaf verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud zelf aan dat er in haar madrassa plots wekelijks over de jihad gepredikt werd door twee buitenstaanders, een mullah en een andere islamitische geleerde die hem steunde, alsook dat zij en haar medestudenten bedenkingen hadden bij deze personen en dachten dat ze mogelijks banden hadden met de taliban omdat er voordien nooit iemand had gesproken over de jihad en de mullah dit constant deed (notities CGVS, p. 14). Ook blijkt uit haar verklaringen dat de mullah elke woensdag op het einde van zijn toespraken vroeg wie er wou meegaan met hen naar een grotere madrassa om daar te studeren en er elke week vier of vijf jongens meegingen die evenwel nooit terugkeerden. Ook zouden er twee jongens zijn geweest die met hen meegingen doch dood werden teruggebracht. Aangezien de mullah elke week in de madrassa over de jihad predikte, dit al heel lang aan de gang was, de studenten dit vreemd vonden, dit een grote madrassa van 600 studenten betrof, en er elke week vier of vijf jongens met hen meegingen maar niemand van hen terugkeerde, is het dan ook geenszins geloofwaardig dat noch de dorpelingen, noch de families van de jongens die door hen werden meegenomen (en dood werden teruggebracht) bedenkingen zouden hebben bij wat er gebeurde in deze madrassa. In alle redelijkheid kan worden aangenomen dat zulks veel teveel zou hebben gebracht in haar dorp. Met het loutere betoog in haar verzoekschrift dat de taliban geen speciale uniformen droegen en hun ware bedoelingen niet bekendmaakten aan de jongeren die zij rekruteerden, werpt verzoekende partij hierop geen ander licht. Het is immers geenszins plausibel dat men zich geen vragen zou stellen wanneer plots twee buitenstaanders in de madrassa komen prediken over de jihad en op regelmatige basis meerdere jongens naar een grote madrassa worden meegenomen die evenwel nooit terugkeerden en waarvan er zelfs twee van hen dood werden teruggebracht. Overigens gaf verzoekende partij zelf aan dat zowel zij als haar medestudenten bedenkingen hadden bij deze personen en het vermoeden hadden dat ze mogelijks banden hadden met de taliban, waardoor het des te onaannemelijker is dat dit niet voor meer commotie zou hebben gezorgd in het dorp. Bovendien wordt er in dit verband in de bestreden beslissing nog dienstig verwezen naar informatie waaruit blijkt dat Laghman in de periode van haar vertrek uit Afghanistan gekenmerkt werd door een sterke aanwezigheid van de taliban en dat rekrutering in de madrassa één van hun *modus operandi* was. In het licht van deze informatie is het des te onwaarschijnlijker dat niemand in haar dorp, buiten haar en haar medestudenten – die overigens evenmin hierover zeker waren –, de mullah en de geleerde ervan zou verdacht hebben talibanleden te zijn.

2.2.9. Gelet op deze door verzoekende partij geschetste context, volgt de Raad de commissaris-generaal eveneens waar deze stelt dat het bijzonder frappant is dat verzoekende partij niets over het prediken van de jihad, noch over de rekruteringspoging van de taliban heeft verteld aan haar moeder en broer. Door verwerende partij wordt terecht gemotiveerd dat redelijkerwijze net verwacht kan worden dat zij, gezien zij bedenkingen had bij de twee buitenstaanders die wekelijks de jihad kwamen prediken in de madrassa en zij zich bewust was van de verstrekkende gevolgen van rekrutering door de taliban, hierover zo snel mogelijk met haar moeder en haar broer zou overlegd hebben. Dat zij haar familie hierover pas inlichtte bij de tweede rekruteringspoging van de taliban, is geenszins ernstig. In haar verzoekschrift herhaalt verzoekende partij slechts dat zij absoluut niet van plan was zich bij de taliban aan te sluiten en dat zij er geen heil in zag haar familie onnodig ongerust te maken, doch biedt zij hiermee geen afdoende verklaring voor het feit dat zij haar familie niet inlichtte van deze zorgwekkende situatie.

2.2.10. Evenmin slaagt verzoekende partij erin haar bijzonder risicovolle en weinig logische gedrag te verklaren na het informeren van de overheid over de mullah in de madrassa. De Raad meent samen met verwerende partij dat het in de door haar geschetste context geenszins aannemelijk is dat zij de dag nadat haar broer de overheid ingelicht had zich naar de madrassa begaf om haar klasgenoten op de

hoogte te stellen van het feit dat haar broer naar het leger was gegaan om informatie te delen en te vergaren over de mullah. Verzoekende partij herhaalt slechts haar eerder gegeven uitleg dat zij haar klasgenoten wou inlichten zodat zij voorzorgsmaatregelen konden nemen, doch de Raad wijst erop dat dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht wordt gesteld dat zulks niet in verhouding staat tot het bijzonder grote risico dat zij hierdoor nam voor haar en haar familie, temeer nu alvast een deel van haar medestudenten bleken open te staan voor het gedachtegoed van de mullah aangezien er elke week 4 à 5 van hen met de mullah meegingen.

2.2.11. Voorts wordt door verzoekende partij geen overtuigende uitleg gegeven voor het onlogische gedrag van de taliban voor haar vertrek in het kader van hun bedreigingen jegens haar nadat zij informatie had gedeeld met haar broer over hen, die op zijn beurt deze informatie deelde met de overheid. De Raad wijst er dienaangaande op dat door verwerende partij terecht wordt opgemerkt dat in het licht van de door haar geschetste context, alsook de beschikbare informatie omtrent de *modus operandi* van de taliban, de door haar beschreven gang van zaken, waarbij de taliban tot driemaal toe bij haar huis langskwamen om naar haar te vragen doch nooit het huis doorzochten en/of tot een hardere aanpak overgingen, geenszins aannemelijk is. Waar verzoekende partij in dit verband oppert dat de taliban geen geweld konden gebruiken omdat zij in die regio weinig invloed hadden en zo de aandacht zouden hebben getrokken, meent de Raad dat dit niet overtuigend overkomt gelet op de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie waaruit de sterke aanwezigheid van de taliban in Laghman blijkt in de periode van haar vertrek uit Afghanistan alsook hun harde aanpak ten opzichte van mensen die hen tegenwerken. Bovendien gaf verzoekende partij ook zelf aan dat mensen die banden hadden met de overheid gedood werden door de taliban (notities CGVS, p. 10).

2.2.12. De Raad stelt vast dat verzoekende partij voor het overige, in een poging de motieven van de bestreden beslissing betreffende haar voorgehouden vluchtrelaas te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.13. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 6, map documenten), treedt de Raad verwerende partij bij in navolgende motivering, die door verzoekende partij geheel ongemoeid gelaten wordt: *“De documenten die u heeft neergelegd vermogen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara zegt hoogstens iets over uw identiteit en die wordt hier niet in vraag gesteld. Er kan wat betreft de door u voorgelegde brief van de maliks nog worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat in Afghanistan allerhande documenten tegen betaling gefabriceerd kunnen worden, wat de bewijswaarde van dit document verder relativeert.”*

2.2.14. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.2.15. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift nog aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging, vanwege haar (gepercipieerde) ‘verwestering’. Zij vreest om bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden beschouwd als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en omwille hiervan te zullen worden vervolgd.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een

gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of worden vervolgd. Immers komt zij niet verder dan het verwijzen naar het gegeven dat zij intussen meer dan twee jaar geleden Afghanistan heeft verlaten en naar haar verblijf in Europa. Zij stelt voorts dat zij zich westers kleedt, dat zij geen baard heeft en een modern kapsel heeft. Verder stelt zij dat zij haar integratie heeft geperfectioneerd en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur. Echter brengt zij geen enkele concrete informatie aan, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, en waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. Dat zij alhier een westerse kleding- en haarstijl zou hebben, kan bezwaarlijk volstaan. De niet nader gespecificeerde geperfectioneerde integratie en eigenmaking van de westerse waarden, missen de nodige concretisering. De Raad wijst er hierbij nog op dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat haar ervaren vrijheid in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor haar identiteit of morele integriteit dat er van haar niet mag verwacht worden dat zij dit opgeeft indien zij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Uit niets blijkt dan ook dat verzoekende partij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de Afghaanse waarden en normen. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt alleszins dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou, dat zij de islam als religie aanhangt en dat zij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan (notities CGVS, p. 3 en 7). Bovendien heeft verzoekende partij Afghanistan verlaten op twintigjarige leeftijd en bracht zij derhalve aldaar haar vormende jaren door. Zij liep er school tot haar dertien à veertien jaar en nadien ging zij, tot een week voor haar vertrek, naar de madrasa (notities CGVS, p. 4-5). Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij, na een verblijf van twee jaar in België (sinds oktober 2021), totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook met een loutere verwijzing naar haar afkomst uit een ruraal gebied, doet verzoekende partij geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat zij geen enkele concrete informatie aanreikt, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan. De Raad moet vaststellen dat verzoekende partij weliswaar beweert dat zij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch dat zij nalaat deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Verzoekende partij toont, gelet op hetgeen voorafgaat, niet concreet aan dat of waarom zij bij een terugkeer naar Afghanistan geconfronteerd zou worden met dermate ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat zij haar leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat zij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voor het overige komt verzoekende partij in haar verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en te citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke, individuele situatie.

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald

waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.2.16. Nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer (notities CGVS, p. 5 en 7), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Ook uit de informatie aangaande de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7), dewelke deels dezelfde dan wel geheel in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop de bestreden beslissing is gesteund, kan zulks niet worden afgeleid.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige precaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voor zover verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoekende partij. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede, die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoekende partij *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.2.17. Wat betreft het door verzoekende partij vermeende gebrek aan actuele en objectieve informatie en haar verwijzing desbetreffend naar voornoemd arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alsook de UNHCR "*Guidance note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan*" van februari 2022 en een kritische Nansen-nota van 23 juni 2022, oordeelt de Raad dat zij dit gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij geenszins dienstig kan voorhouden. De Raad onderstreept dat zowel verzoekende partij als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren, die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling met wat verzoekende partij doorheen haar kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, is de Raad dan ook van oordeel dat er te dezen en op heden wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorligt, die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent haar voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.18. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.2.19. Waar verzoekende partij nog de schending aanhaalt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat

verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.20. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.21. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herhaalt te dezen dat, gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij, verzoekende partij ook hier niet dienstig kan voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. Er is actueel wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De informatie waarnaar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Aangezien er nu wel degelijk voldoende informatie voorligt over de huidige (veiligheids)situatie in Afghanistan, kan verzoekende partij evenmin dienstig verwijzen naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022.

Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij thans per aanvullende nota bijbrengt (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7).

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.22. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 6 en 7), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 20 maart 2023 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.23. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

Dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT